

Златка убъркала концитѣ, да му искаже, не бива, а пъкъ да го повика отъвнѣ и да му обади, че има отрова въ боба, то мжѣ ѿ не ще остави да са истроятъ баща му и майка му; какво да прави?

— Остави пъкъ ти този бобъ, бре Иване; не ли му са нисити още, азъ не щж да го видя, ваджията, изнигналъ ми е вече на сърцето. Ето азъ си набрахъ днесъ зелена копривица посоли си отъ нея, ето и празъ, ако искашъ да ти извадя и малко армия, казвала му Златка, като го побутвала.

Иванъ не разбира.

— Ти ката день ядешъ бобъ за туй ти е омржналъ; яз питай мене, цѣли двѣ недѣли съ коприва ямъ, не схмъ си покусилъ никаква топла манджица, отговорилъ Иванъ и лапалъ лакомо бѣлия бобъ.

Дигнали суфрата и са натъркалили. Токо що си легнали сичкитѣ захванали да пжикатъ и да са прегжватъ отъ сърце.

— Офъ! изеде ма сърце, вика единъ.

— Ще повращамъ, вика други.

— Скоро, ти булка, че пжко ми са злѣ разви, вика свещървата. Отидохъ.

Сичкитѣ са надигатъ отъ хаглитѣ, единъ пжика, други повраща, трети са превива отъ сърце и повдига са олюлия съ врявица, щото и съсѣдитѣ наоколо зачуватъ и са притичатъ въ кжната имъ. Какво да видятъ? То, освенъ дѣцата, сичкитѣ други въ кжци са напюстрели като лешове!

— Бре тичайте, бре какво е туй, да не сте замѣсили хлѣба си съ брашно, размѣсено съ мишеморка, каквото направи Кера Данина. Таквостъ ще бжде, заното зелено и лошо повращаха, викаха слисанитѣ хора. *)

— Таквази е чая работа, викаха повечето, скороте прѣсно млѣко.

И завчаски намѣрили прѣсно млѣко дали на сичкитѣ. Стария отка са посвѣстилъ хрумнало му на ума: защо ли булката не си покусаси никакъ отъ боба? — Я дайте ми тукъ бобенчето извикалъ той.

*) Запомни и това читателю, азъ ще ти разскажа какъ е станало сжното у Кера Данина, какъ замесила майка ѿ хлѣба отъ брашно съ мишеморка.